Walt Disney's

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

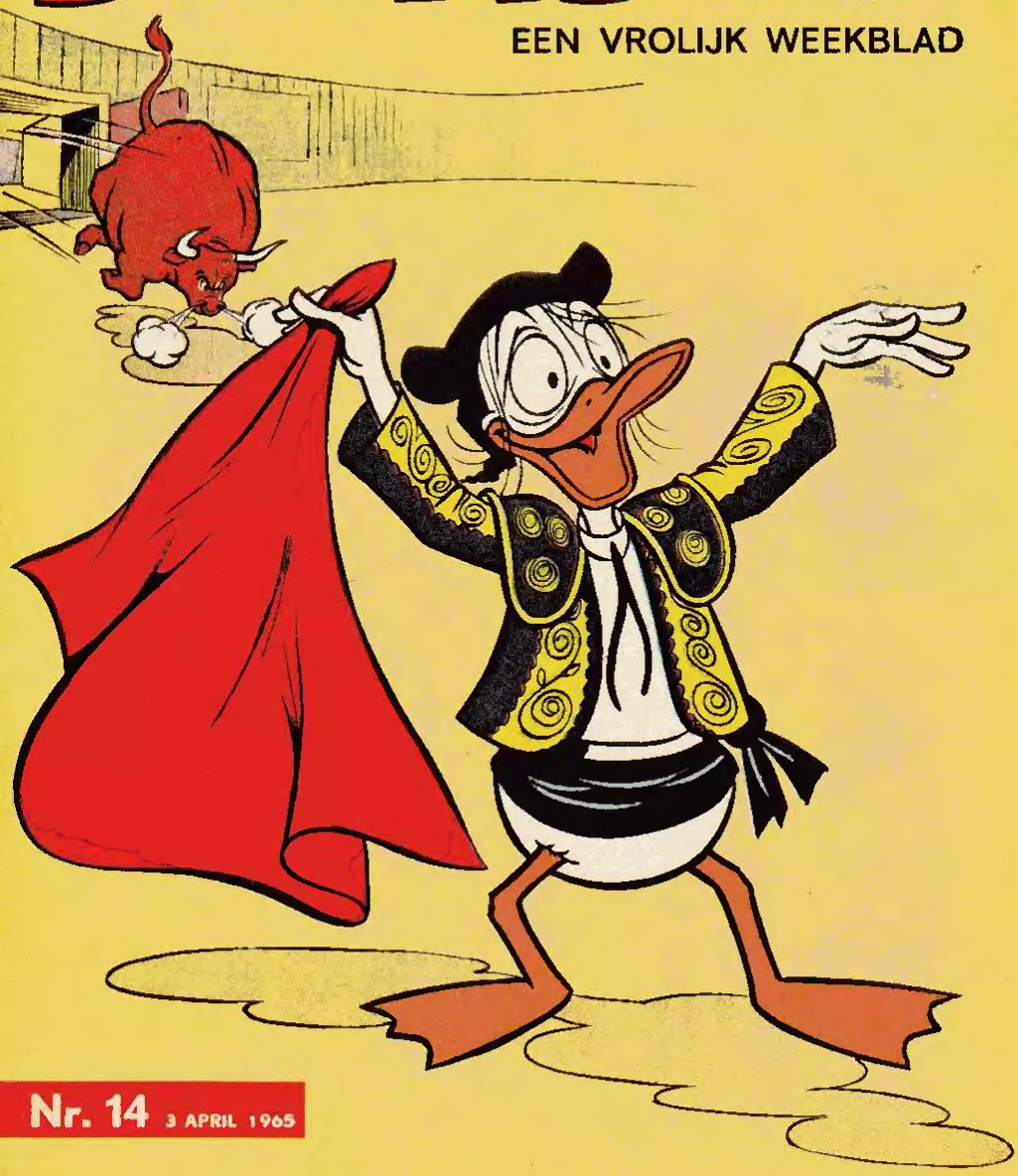

Nr. 14 3 APRIL 1965

Hier zien jullie de grote man die al jullie vriendjes en vriendinnetjes uit Duckstad heeft bedacht en ontworpen: WALT DISNEY. Hij doet jullie allemaal de hartelijke groeten en koopt dat jullie elke week weer fijn van ons Vrolijk Weekblad zullen genieten.

* ONS ZIEKENLIJSTJE *

Tineke Hehanussa is 12 jaar en spaart sigarebandjes. Haar adres is: Astmacentrum Heideheuvel, Wittekruislaan 12, Hilversum.

Marion Loermans is 10 jaar en spaart kaarten en foto's van filmsterren. Haar adres is: Sanatorium Dekkerswald, Margrietpaviljoen, Groesbeek.

Theo Wolf is 13 jaar en spaart speldjes en kaarten van dieren. Zijn adres is: Centraal-ziekenhuis, Kamer 221, Alkmaar.

Jan Ditten, Stansje Dias en **Piet Pen** zouden graag van jullie allemaal een fleurige ansichtkaart willen hebben. Je kunt de kaarten sturen naar fam. J. Smith, J. A. Feithstraat 26, Groningen.

Kees Wittens wil graag wat post hebben. Zijn adres is: Gem. Ziekenhuis, Kinderzaal, Dordrecht.

OOM DONALDS BRIEVENBUS

Winny Kouthuijd, Amsterdam. Wat ik nu tegen jou ga zeggen, Winny, geldt eigenlijk voor alle kinderen die mij vragen om speldjes, postzegels en andere dingen om te sparen en correspondentie-adressen. Ik kan jullie geen van allen rechtstreeks helpen, maar ik kan jullie wel aanraden een adres van het ziekenlijstje uit te zoeken. Er zijn vast heel wat kinderen bij die hetzelfde sparen als jij!
Jannie Mulder, Doesburg. Jij hebt heel wat meegemaakt, Jannie! Is je vader nu weer beter? Dag, Jannie!
Gerrit-Jan Leenders, Deurne. Natuurlijk wil ik jou in de Brievenbus zetten, Gerrit-Jan, maar schrijf jij mij nu eens een gezellige brief waarin je iets over jezelf vertelt? Afgesproken! Dag, Gerrit-Jan!
Dirk van Dijk, Lunteren. Je mag wel oppassen, Dirk, dat je niet net zo rond en dik en lui als Gijs Gans wordt, nu je moeder van die heerlijke appeltaarten in haar nieuwe oven bakt!

Als jullie schrijven naar Postbus 792, Amsterdam, vergeet dan niet duidelijk je naam en adres te vermelden en in de linkerbovenhoek van de envelop te zetten: OOM DONALDS BRIEVENBUS.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 7 zijn:
1e prijs: Paul Krechting, Sumatrastraat 8, **Wageningen**; **2e prijs:** Corrie Immerzeel, Ruige Kade 8b, **Vrouwenakker**; **3e prijs:** Kinderen Hekkenberg, **Amsterdam-O**; H. de Klerk, **Wieringerwerf**; I. Gielen, **Breda**; M. en V. Ponsen, **Ede**; P. en J. Zondervan, **Sneek**; N. en J. Kouwen, **Broek op Langendijk**; Me. en Ma. Otter, **Urk**; J.-L. Jacobs, **Strasbourg, Fr.**; P. Roos, **Westerlee**; W. Bults, **B'dam-13**; **4e prijs:** B. Simons, **Knuderkerke**; H. Stouwdam, **Oldebroek**; L. Timmer, **Spaald**; J. Haverkamp, **Emmeloord**; R. Biemans, **Waspik**; H. Engelmoer, **Haren, Gr.**; M. Ockhuizen, **Appelscha**; R. Geesthuysen, **Zwanenburg**; W. Emde, **Hengelo**; J. Keizer, **Zwaag**; H. v. d. Hoef, **Utrecht**; B. v. d. Pol, **Terschuur**; R. Elvé, **Middelharnis**; J. Lemmens, **Tongeren, Belg.**; J. Ellerman, **Ter Apel**; H. Oems, **Voorburg**; G. Brouwer, **Meppel**; V. Frederiks, **Valkenburg, L.**; A. Maris, **Ondemolen**; J. Dieleman, **Baar, Zw.**

De oplossing van prijsvraag nr. 12 luidt: WINDHOND.

* * PRIJZEN * *

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

* ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 14 *

In de hokjes van deze tekening staan allemaal figuurtjes. Kijk eens goed wat ze voorstellen. Bij zo'n tekeningetje staan letters. Als er staat h – p, dan moet je de letter h van het woord op de tekening afhalen en er de p voor in de plaats zetten. Zo doe je met alle hokjes waar de tekeningen en de letters instaan. Als je het goed doet, krijg je zes namen van dieren.
Schrijf de oplossing op een briefkaart en stuur die vóór 8 april naar DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam. Schrijf duidelijk je naam, adres en woonplaats op de kaart en zet in de linkerbovenhoek: oplossing nr. 14 en daaronder, wat je wilt hebben: een autoped of een horloge.

WALT DISNEY

Diederik Duck

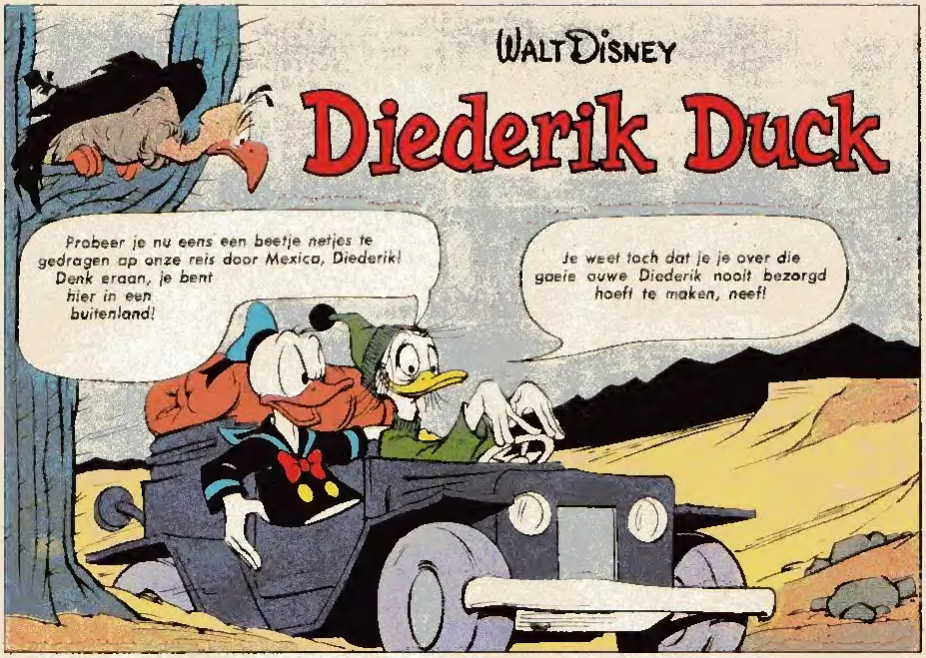

Pas op, amigos, beweeg je niet! Dit zijn wilde woeste vechtstieren!

Nou, ze zien er helemaal niet zo woest uit! Kijk maar eens wat 'n lamme goedzak dit is!

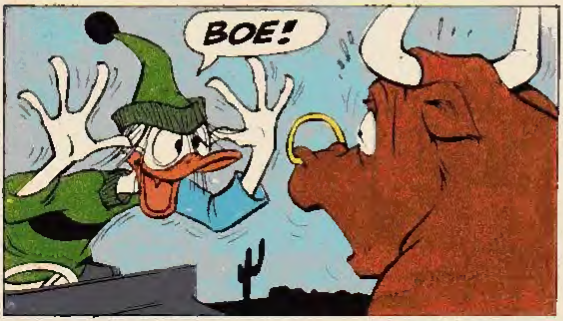
BOE!

Weg wezen! Je hebt hem kwaad gemaakt!

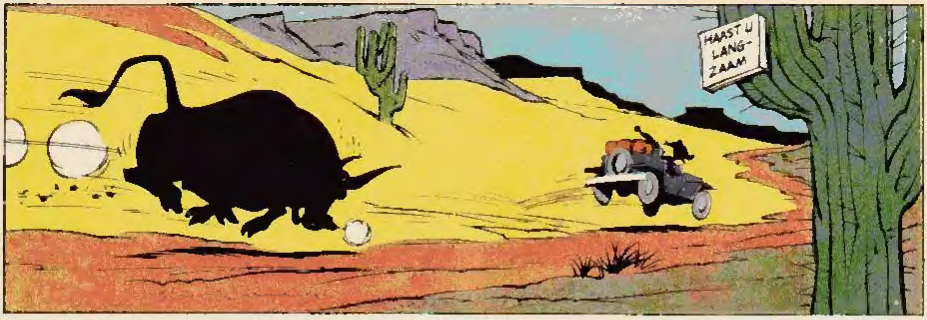
HAAST U LANG-ZAAM

KOM HIERR MET DIE STIER!

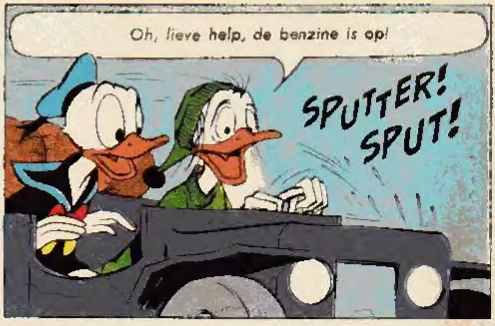
Oh, lieve help, de benzine is op!
SPUTTER! SPUT!

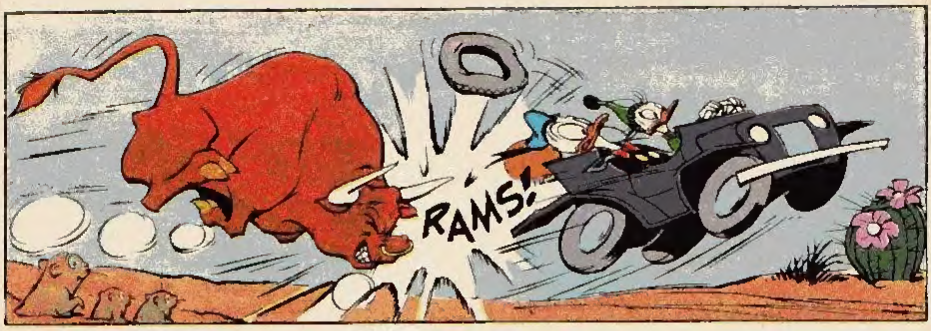
RAMS!

Als ik die nozem ooit nog weer eens voor mijn harens krijg, is het met hem gedaan!

En ik zei alleen maar „BOE"!
HOU JE MOND — EN LET OP DE WEG!

Nou, we zijn toch een heel eind gekomen zonder benzine!
Knop hoor!

Tjonge, wat een ontvangst!
Het schijnt dat ze hun middagsloapje houden!

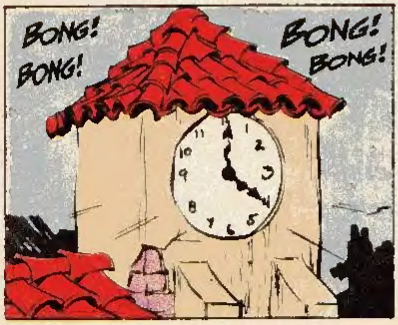
BONG!
BONG!
BONG!
BONG!

DE CORRIDA BEGINT!

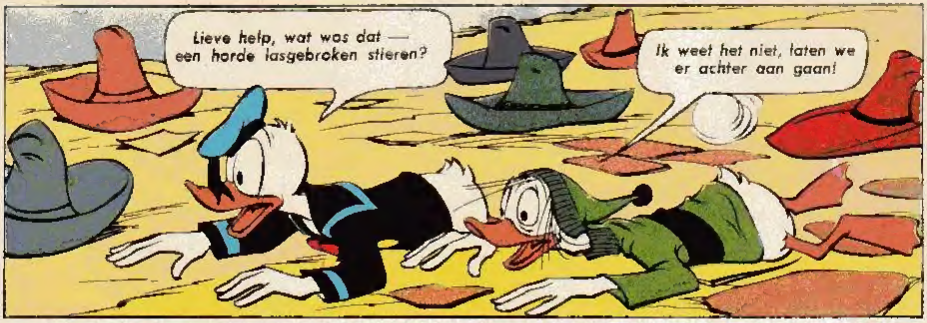
Lieve help, wat was dat — een horde losgebroken stieren?
Ik weet het niet, laten we er achter aan gaan!

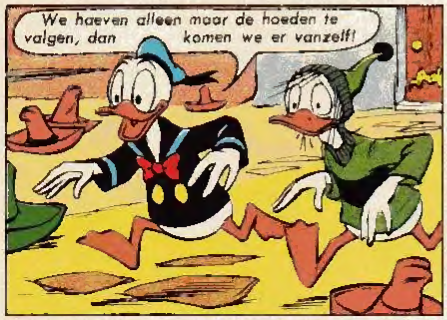
We hoeven alleen maar de hoeden te volgen, dan komen we er vanzelf!

OLÉ!
OLÉ!
PLAZA DE TORRO
EEN STIEREGEVECHT!

Kom mee, dat moeten we zien!
Natuurlijk, meteen!

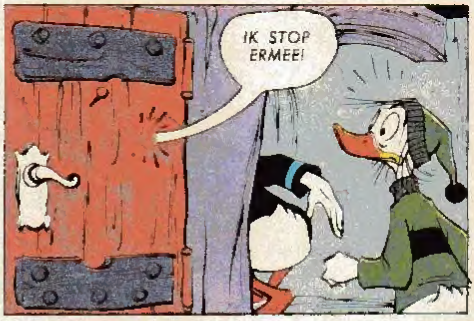
IK STOP ERMEE!

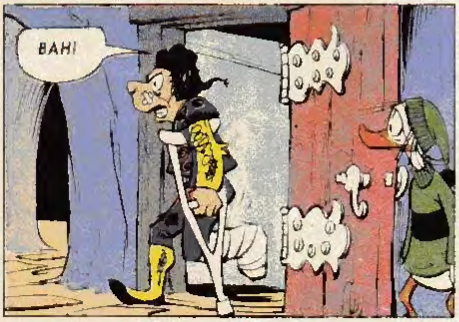
BAH!

Hmm — misschien hebben ze een vijgen-verkoper nodig!
HULP GEVRAAGD

HULP GEVRAAGD
Hè, dat is een idee! Za kom ik er gratis in en verdien nog wat op de koop toe!

Senor, u hebt uw mannetje gevonden! Zoek maar niet langer, ik knap het wel op!
HULP GEVRAAGD

Intussen . . .
Wat zou er toch met Diederik aan de hand zijn? Waar blijft ie?

Tjonge, wat een mooi pakje voor een eenvoudige venter!
En hier, senor, is uw muletta!

Oh, ik moet kleedjes verkopen! Nou, laat mij m'n gang maar eens gaan! Ik kan alles verkopen!

ARENA
Deze kant op, senor!

Tjonge! Wat een mensen! Het wordt een koud kunstje om dat ding kwijt te raken!

Diederik — wat voer je daar beneden uit?

Ha, Donald! Wil je ook een kleedje kopen? Kijk eens wat een mooie!

Oh, lieve help, ik wist wel dat hij hier geen boek over heeft gelezen!

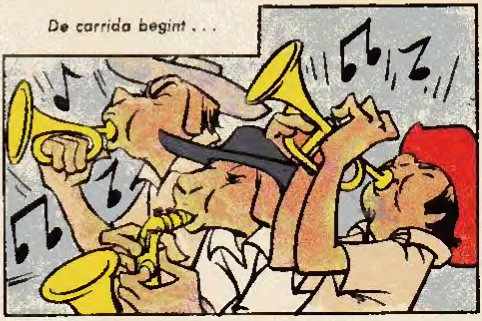
De carrida begint . . .

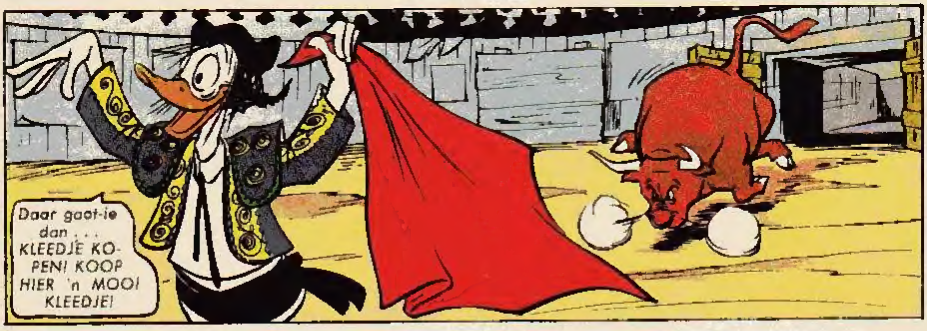
Daar gaat-ie dan . . . KLEEDJE KOPEN! KOOP HIER 'n MOOI KLEEDJE!

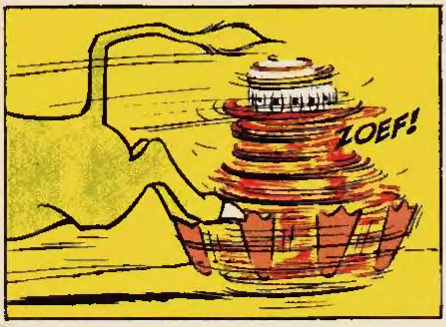
ZOEF!

Hè, wat was dat? Waarom klappen en stampen ze allemaal? Ze juichen, wat is er toch gebeurd?

Nou, die mensen hebben niet veel nodig om te lachen! Moet je ze eens horen!

DANK U, DANK U WEL, AMIGOS!

Wat een moed!
Wat een lef!

Wat een sufferd!

Dat is hetzelfde vervelende keraltje dat „BOE" tegen me zei!
En ze juichen nog steeds!

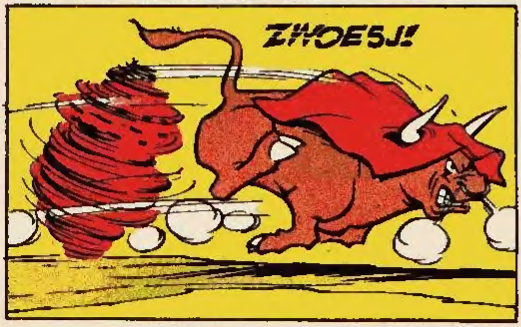
ZWOESJ!

Ik krijg last van duizeligheid! Zou het succes me nu al naar het hoofd stijgen?

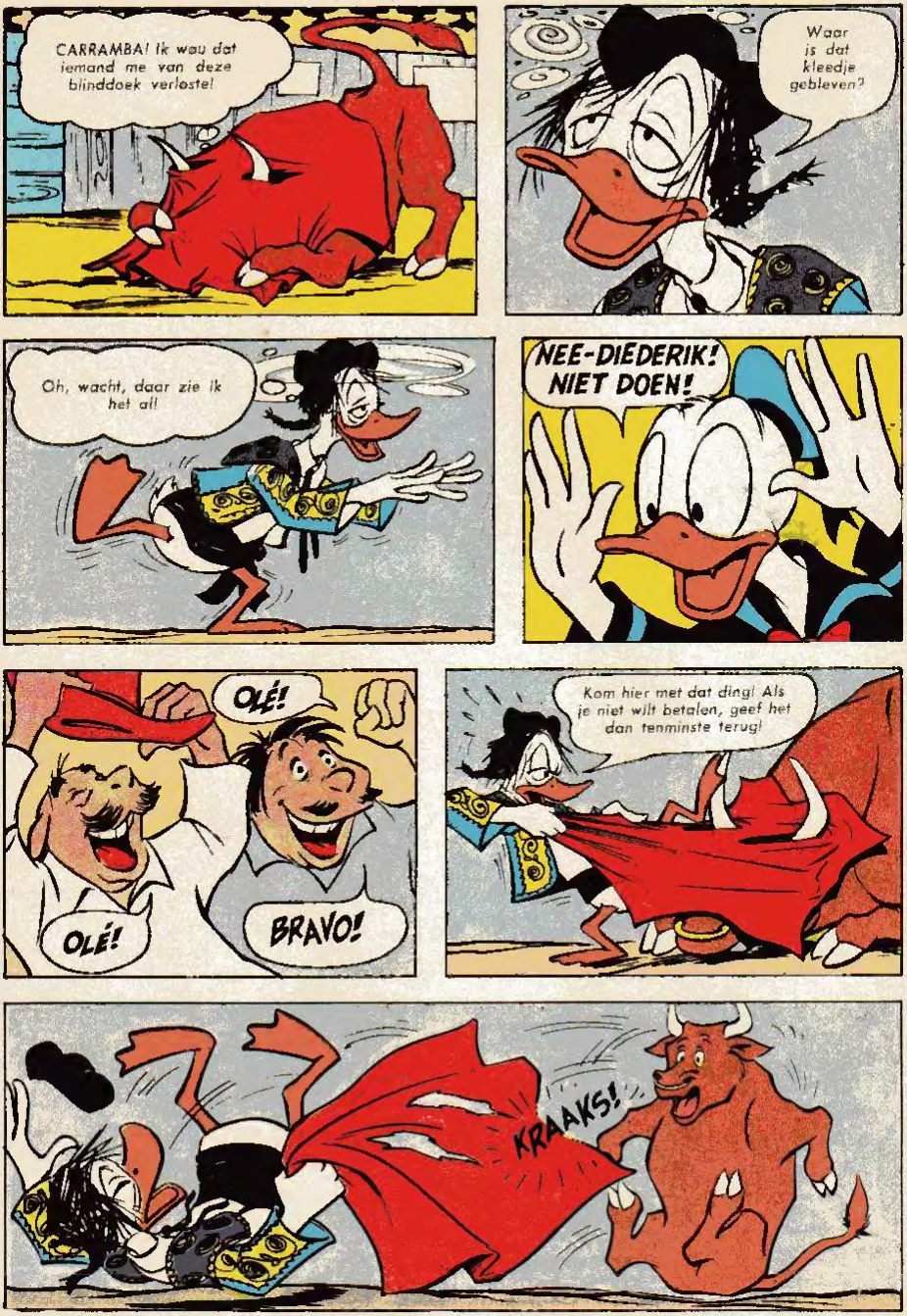
CARRAMBA! Ik wou dat iemand me van deze blinddoek verloste!
Waar is dat kleedje gebleven?
Oh, wacht, daar zie ik het al!
NEE-DIEDERIK! NIET DOEN!
OLÉ!
OLÉ!
BRAVO!
Kom hier met dat ding! Als je niet wilt betalen, geef het dan tenminste terug!
KRAAKS!

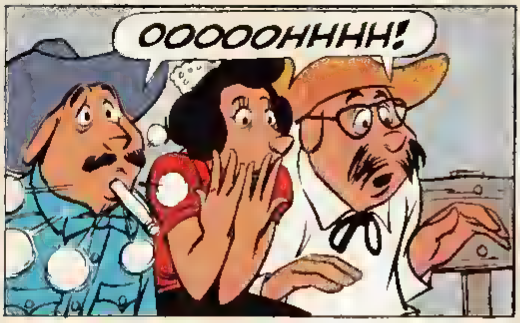
OOOOOHHHH!

Oh, mijn eigen neef! Ik durf niet meer te kijken. Arme Diederik!

Ah, zo mag ik je wel! Gracias, amigo! Dank je wel!

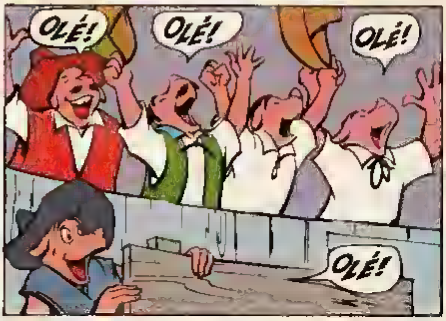
OLÉ!
OLÉ!
OLÉ!
OLÉ!

Het is niet te geloven! Hoe bestaat het!

Wat bezielt die mensen toch! Ik heb dat kleedje niet eens verkocht!

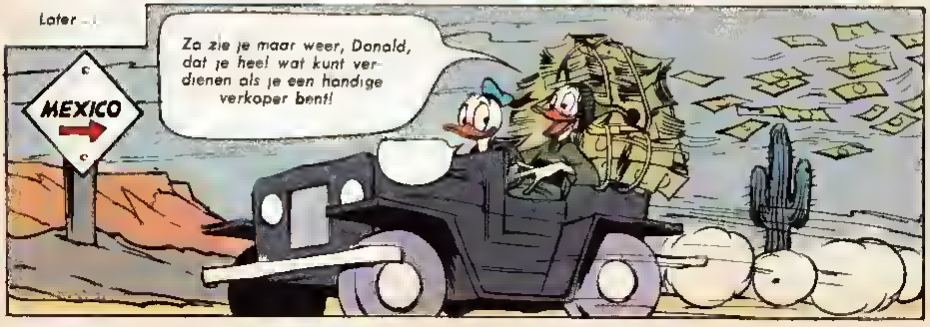
Later ...
MEXICO
Zo zie je maar weer, Donald, dat je heel wat kunt verdienen als je een handige verkoper bent!

LAAT EENS ZIEN WAT JE KUNT

DE TOLLENDE ZEEPBEL

NORMAAL is het zo dat de bellen, als ze zweven, netjes rond zijn. Er bestaat echter een kunstje om een bel af te platten. Hiervoor hebben we nodig een gewone houten tol, met een vlakke bovenkant. We maken deze bovenkant nat met zeepwater en laten de tol draaien op een omgekeerd bord. We maken nu een bel, met het welbekende aardewerk-pijpje, houden de bel daarin vast en brengen deze op de tol over. Het zal niet altijd meteen lukken. Zodra de bel zich heeft vastgehecht op de tol en de pijp opgelicht is, stulpt de bel opzij uit en zakt van boven in. Wanneer de tol bijna uitgedraaid is en we remmen hem af met de vingers, dan neemt de bel — als deze dan nog bestaat — weer de bolle vorm aan. Wat is er nu gebeurd?

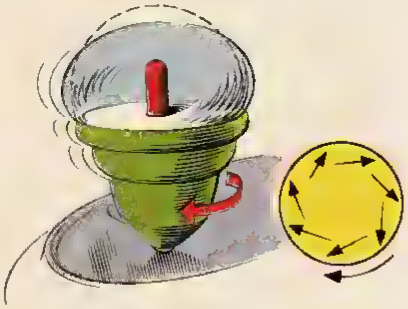

Tijdens het draaien van de bel wordt de dunne zoepele wand, vooral in de buurt van de zij omtrek, in beweging gebracht. Bewegende voorwerpen gaan uit zichzelf altijd in een rechte lijn. (Een zuiver ronde knikker zal op een glad vlak nooit een bocht maken). De waterdeeltjes in de wand van de zeepbel echter worden door de onderlinge samenhang wel gedwongen een bocht te beschrijven, maar de rechtuit gerichte kracht blijft op elk deeltje, vooral in de wand, werken, in de richting van de pijltjes (zie tekening). Zo drukken de waterdeeltjes de wand wat uit elkaar; er komt meer ruimte voor de lucht langs de zij-omtrek en deze stroomt daar naartoe. De onderdruk in het midden van de bel maakt dat de buitenlucht nu de top van de bel wat meer kan indrukken.

BLIKJES LOPEN

HIER kun je een leuke behendigheidswedstrijd van maken. We zetten een startlijn uit en een aantal meters verder een aankomstlijn. Doe de race met twee of drie deelnemers. Ieder krijgt drie even hoge en even brede conservenblikken. Ze komen precies op de startlijn te staan, drie aan drie naast elkaar en met de bodems naar boven. Vlak erachter stellen de spelers zich op. Meteen na het startsein bukken ze zich, zetten twee van de blikken in de positie welke hun het geschiktst voorkomt, pakken dan het derde blik op en plaatsen hun voeten op de eerste twee. Het derde blik wordt een stap verder neergezet; je verplaatst je voet van het achterste blik naar het voorste, waarna het vrijgekomen blik wordt opgenomen en weer een stap verder wordt neergezet. Na wat oefening gaat je dat al handig af. Je gewicht moet goed over de blikken worden verdeeld. Plaats je schoen er midden op, zodat het blik niet kantelt of de blikrand aan de open rand wordt verbogen.

Verlies je hierdoor je evenwicht, dan kun je vanzelfsprekend niet meer mee doen! Vooral op de momenten dat je slechts op één been en dus op één blik staat, moet je jezelf goed in evenwicht houden. Wie het eerst met beide voeten — op de blikjes — over de aankomstlijn is heeft het gewonnen.

Je kunt het ook proberen met twee blikjes, maar dat is wel heel wat moeilijker. Het vereist wel enige training om, balancerend op één been, op één blik, het andere blik naar voren te zetten.

Maar de wedstrijd wordt er des te spannender door!

MIDDELPUNT-ZOEKENDE KRACHTEN

TREK op een stukje stevig tekenpapier een driehoek, een vierkant of een rechthoek. Bepaal door kruisende zwaartelijnen (lijnen vanuit de hoek naar het midden van de overzijde) of diagonaallijnen, het middelpunt van het vlak. Ga nu langs de zijden met een penseel, gedoopt in water, en vul ook het figuur daarmee op. Het water vormt een dun laagje vocht op het papier. Laat het geheel drijven in een ruime bak of kom met water, zodat het zonder weerstand alle bewegingen kan maken. Het vel papier mag dus niet te groot zijn in verhouding met het wateroppervlak. Verder hebben we nodig een scherpe stift, naald of speld. We moeten deze uiterst nauwkeurig hanteren. De punt ervan moet namelijk in contact worden gebracht met het waterlaagje van de drie- of vierhoek, maar mag het papieroppervlak niet raken. Zet de punt in het water boven een willekeurige plaats in de figuur. Zodra dit is gebeurd, zul je zien dat het papier zich in beweging zet en wel in zodanige richting dat het vooraf bepaalde middelpunt naar je instrument komt. Dit gaat door tot beide punten recht boven elkaar liggen. Dit alles moet nogal vlot worden afgewerkt, in ieder geval voordat het papier doortrokken is van het water uit de bak, want dan werken de natuurkundige krachten niet meer. Van alle anders gevormde figuren wordt zo het middelpunt opgespoord. Het controleren door het trekken van hulplijnen zal in de meeste gevallen erg ingewikkeld worden. Nodig is de controle ook niet: de natuur heeft haar eigen wetten, die feilloos werken!

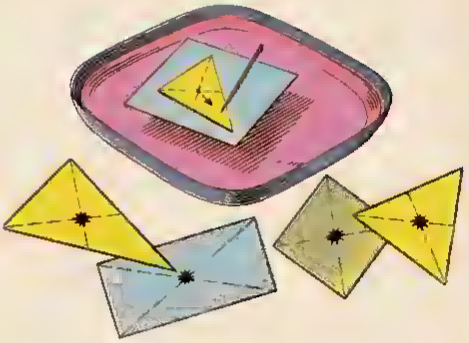

JAGERSSPEL

BIJ dit spel moeten we goed heen en weer kunnen draven, dus gaan we het buiten spelen, op een grasveld of op het strand. Elk aantal kinderen kan meedoen. We beginnen met één jager, de anderen zijn de hazen. Deze verspreiden zich over het speelterrein en blijven op hun plaats staan. In plaats van een geweer wordt er een plastic of rubber bal gebruikt. Deze wordt precies in het midden van het veld neergelegd terwijl de jager zich opstelt op een van de hoeken. Bij het startsignaal gaan alle hazen onmiddellijk door elkaar rennen. De jager gaat zo snel mogelijk naar de bal, pakt deze op en probeert een van de hazen te treffen. Lukt dit, dan wordt de getroffene eveneens jager. Door samen te spelen zullen de jagers spoedig weer een slachtoffer maken, zodat er drie jagers in het veld zijn. Ze moeten vlot de bal over en weer gooien en niet meer dan bijv. drie stappen doen met de bal in hun bezit. Tenslotte is er nog maar één haas over, die door het leger van jagers al vlug wordt geraakt. De jacht is dan voorbij. De laatste haas wordt bij het volgende spel de eerste jager. Is het speelterrein niet begrensd, zoals op een grasveld of een strand, dan kan een grote cirkel worden uitgezet. Komt een jager of haas daar overheen, dan valt hij voor de duur van het spel uit.

HET spookte op kasteel Torelaar. En niet zo'n beetje ook. Hoeveel spoken er precies op 't kasteel huisden... wist niemand. Zelfs Bertus de oude huisknecht wist 't niet. Bertus was wât blij dat hij in een spookkasteel woonde. Want er kwamen nogal eens mensen vragen of ze 's nachts naar de spoken mochten komen kijken. En hoe meer spoken Bertus dan kon vertonen, hoe groter de fooi werd die hij van de bezoekers kreeg. 't Waren écht mooie spoken die ar op Torelaar woonden, met lange witte hemden aan, zoals 't voor nette spoken boort. Maar op een avond zat Bertus in de keuken toch op zijn spoken te mopperen. „Bah," zei hij tegen zijn vrouw Stientje, „wat lopen die spoken er de laatste tijd toch slordig bij, je schaamt je gewoon dat je met ze in één kasteel woont. Dat hele lange spook bijvoorbeeld, dat altijd met de deuren smijt, heeft me toch een hemd aan, zo vol vlekken, dat 't meer dan bar is. En die kleine met de ketting ziet er uit of hij elke nacht door de schoorsteen kruipt. Ik vind 't echt naar. Vooral nu vannacht de burgemeesters van wel twintig plaatsen uit de omtrek naar de spoken komen kijken. Die deftige heren zullen vast wel hun neus ophalen voor zulke vieze spoken."
„'t Is toch wat," knikte Stentje. „En 't zijn nog wel allemaal graven en baronnen. Ze moesten hun hemden maar eens naar de muntwasserij brengen, die vorige week hier aan de overkant is geopend. Als je daar je wasgoed heenbrengt, kun je 't even later alweer schoon en wel meenemen."
„Ja," zei Bertus, „dat zou net iets zijn voor onze spoken. Kon ik 't ze maar eens vertellen." Maar dat hoefde hèus niet. Want 't lange spook waarop Bertus zo zat te [illegible]ren, stond op dat ogenblik in de gang alles af te [illegible]teren. 't Was het spook van graaf Egbert, dat al vierhonderd jaar lang door 't kasteel dwaalde. Z'n lange [illegible] bibberde van kwaadheid over Bertus z'n geroddel. En even later zweefde 't al met wapperende mouwen

Illustratie CAROL VOGES

door GUUS STEENBERGEN

van hemden en SPOKEN

naar boven, om de andere spoken te gaan vertellen wat het had gehoord. „'t Is me wat mooi," knerpte Hertog Hendrik, „om ons zo te beledigen. Alsof 't zo eenvoudig is om honderden jaren lang je hemd schoon te houden. Hij zou 't eens zelf moeten proberen." De meeste andere spoken waren 't daar helemaal mee eens. Ze kreunden en knarsten en wapperden allemaal door elkaar. Totdat 't alleroudste spook de mouw ophief als teken dat hij ook wat wilde zeggen. 't Was 't spook van aartshertog Boudewijn, die 't kasteel bad laten bouwen, toen hij nog leefde. De aartshertog wenkte ze allemaal dichterbij. Toen fluisterde hij plechtig: „Waarom maakt u zich allen zo boos, heren? Ik geloof dat baas Bertus gelijk heeft. Onze hemden zijn inderdaad vies. En 't voorstel van vrouw Sientje vind ik echt niet zo gek. Laten we vannacht eens gaan kijken in die nieuwe wasserij. 't Was een muntwasserij, is 't niet, graaf Egbert?"

„Ja, ja," gromde de graaf, „een muntwasserij, zo noemde vrouw Sientje 't."

„Dan betekent dat natuurlijk," lispelde de aartshertog, „dat we voor 't wassen van de hemden een munt moeten betalen. Nu dat komt heel goed uit, vrienden. Ik heb in een van de kelders van dit kasteel lang, lang geleden een pot met gouden munten verborgen. Kom allen mee, dan zal ik ieder van u zo'n munt geven." Statig wuivend met de hemdsmouwen zweefde aartshertog Boudewijn de gangen door en de keldertrappen af, gevolgd door alle andere spoken. Die avond, juist toen de torenklok twaalf uur sloeg, sloop er een vreemde witte stoet uit 'n kleine poort achter in 't kasteel. 't Waren de spoken, op weg naar de muntwasserij. Ze schoven vlak langs de huizen van 't stadje, waarvan de bewoners al lang sliepen. Even later stonden ze voor de deur van de wasserij. Natuurlijk was die op slot. Maar dat was voor de spoken niet zo'n groot bezwaar. Een ogenblikje werd er haast onboorbaar gefluisterd. Toen begon een lang, dun spook zich met hemd en al door de brievenbus te werken. Langzaam verdween het hemd naar binnen. Nog geen minuut later ging de deur langzaam open en schoof het hele gezelschap de muntwasserij in. „Als alle heren hun hemd nu in een van de machines willen stoppen," zei aartshertog Boudewijn, „dan kunnen we zien of er genoeg wasmachines zijn voor ons allemaal. Mooi zo, 't klopt precies. Nu nog de munt in de gleuf. Dan kan het spel beginnen."

En jawel hoor, nauwelijks waren de gouden munten rinkelend naar beneden gerold, of alle wasmachines begonnen te draaien dat 't een lieve lust was. „Hemeltje," jammerde de aartshertog geschrokken, „wat maken die machines een lawaai. Vooral de machine van baron Roderick rammelt vreselijk. Hoe komt dat?"

„Ik-ik heb, geloof ik, mijn ketting er per ongeluk ook ingestopt, heer aartshertog," stotterde de arme Roderick.

„Zal ik hem er uithalen?"

„Nee nee," gorgelde Boudewijn. „Laat maar. Anders gaat de boel misschien stuk. Trouwens, je ketting moest ook nodig eens een goede beurt hebben. En wie weet slaapt de man van de wasserij wel door t lawaai heen." Maar daarin vergiste de aartshertog zich toch. Want in zijn slaapkamer boven de muntwasserij zat meneer Sop de eigenaar van de zaak, rechtovereind in bed en luisterde verschrikt naar het gerammel daar beneden. „Goele grutten," mompelde hij ongerust, „wat gebeurt dáár nou?" Hij zocht in 't donker zijn sloffen en zijn kamerjas op en ging aarzelend de trap af. Want griezelig was 't wel, vond hij. Intussen waren de spoken op hun gemak gaan zitten op de banken die rondom in de muntwasserij stonden. Niet dat je daar iets van kon zien. Want nu ze hun hemden niet aanhadden, waren ze natuurlijk onzichtbaar. Je kon ze alleen maar horen kwebbelen.

Maar plotseling werd het doodstil in de wasserij. „Er komt iemand de trap af," fluisterde graaf Egbert. „Laten we maken dat we wegkomen."

De spoken haastten zich hun dierbare hemden te redden, maar in hun zenuwachtigheid kregen ze bijna allemaal een verkeerd hemd te pakken. 't Was géén gezicht. De lange graaf Egbert had een heel kort hemdje aan, terwijl het hemd van de kleine Roderick een eind achter hem aan sleepte. En de arme Boudewijn had zijn hemd zelfs achterstevoor aan. Maar 't gekst van alles zag het hemd eruit waarin twee spoken tegelijk terecht waren gekomen. Dat hemd zweefde juist hortend en stotend de wasserij uit, toen meneer Sop héél voorzichtig de laatste traptreden afdaalde. De arme man was zo verbaasd, dat hij met open mond de optocht bleef nakijken, zonder ook maar één woord te zeggen. Maar nog verbaasder was Bertus, toen die even later alle spoken in hagelwitte hemden over de ophaalbrug van 't kasteel binnen zag zweven. En bij was er maar wat blij mee ook. Want al bijna een uur lang had hij met de twintig burgemeesters door het kasteel gezworven, zonder ook maar één spook te hebben gezien. En juist nu hij ze teleurgesteld uitliet, kwamen ze me daar allemaal statig aan. „Sjonge sjonge," mompelde Bertus zielsgelukkig, „wat zien ze er keurig uit. Maar dat ieder zijn eigen hemd aan heeft, geloof ik nooit. Enfin, dat mosten ze ook maar zelf uitzoeken." En tevreden stak hij alle fooien die de burgemeesters hem in de hand stopten in zijn zak. Nu wil je natuurlijk tot slot nog graag weten hoe 't verder gegaan is met de spoken van kasteel Torelaar. En met hun hemden. Gelukkig kan ik je belemaal geruststellen. De spoken hebben net zo lang gezuild, tot ieder z'n eigen hemd weer aanhad. En 't arme spookje wiens hemd in de wasserij was achtergebleven, zweeft tegenwoordig rond in een keurig lang nachthemd van Bertus. Die heeft dat natuurlijk allang gezien. Maar och, je moet wat voor je spoken overhebben, vindt hij. Vooral als ze hun best doen, er netjes uit te zien.

WALT DISNEY
Hiawatha
Waarom jij schilderen jouw wangen met zulke mooie kleuren, vader?
Mij proberen nieuwe verf die jouw moeder hebben gemaakt! Machtig goeie verf! En gaan jij nu maar ergens anders spelen, mij zijn veel te druk om te praten!
Wat jij doen met bessen en wortels?
Mij maken nieuwe verf om warme wollen dekens te verven! Verf worden rood als de ondergaande zon en zwart als de nacht!
Dat worden mooie deken!
Mij zijn nog lang niet klaar! Mij zijn veel te druk om nu te praten! Jij gaan maar ergens anders spelen!
Iedereen zeggen mij moeten ergens anders gaan spelen! Bah! Mij gaan naar mijn vriendjes! Zij hebben altijd tijd voor mij!
Mij e- nooit eerder op gelet hebben maar mijn vriendjes zien er zo saai uit! Maar mij gaan ze eens een mooi kleurtje geven, met verf net als vader dat doen!

Mij alleen maar wat verf nodig hebben! Mij gaan verf halen!
?
?
?

Mij willen graag een beetje verf hebben! Dat mogen wel huh
Nee mij hebben net genoeg voor eigen gezicht! Niks over!

Jij hebben wel wat verf over die mij mogen gebruiken, hè?
Mij hebben niks over! Mij hebben net genoeg voor wal!

Dan mij gaan zelf verf maken!

Mij nemen bessen en wortels, en beetje klei!

Mij zijn blij mij goed hebben toegekeken toen moeder verf maaktel

Nou mij hebben alles wat nodig zijn — en het zijn allemaal van mij, mij kunnen alles opmaken!

Zo mij kunnen verf gemakkelijk meenemen!

Nou mij brengen de verf naar vriendjes om ze een mooi kleurtje te geven!
Mij kunnen goed roeien — er zijn geen druppeltje gemorst!
PWIIIET!
Iedereen komen dadelijk als ik fluiten, dat zijn fijn!
Jullie zien niet vrolijk genoeg uit! Mij gaan jullie mooi opschilderen! Mij hebben verf in veel mooie kleuren meegebracht!
Jij krijgen een groot rond oog! Dan jij zijn heel bijzonder hert — met drie ogen!
Mij hebben eens een tijger gezien op een plaatje! Nu jij lijken net een grote sterke tijger, met boel veel strepen op jouw rug!
Mij hebben ook plaatje gezien van een luipaard! Nu jij zijn net een luipaard met mooie spikkels!
EN ZO GAAT DE KLEINE SCHILDER VERDER!

Nu jullie zijn mooiste dieren uit het hele bos! Jullie zijn prachtig!
Nou mij schil deren vrolijke kleuren op mijzelf! Mij willen ook mooi zijn!
Wij gaan grote optocht houden en aan iedereen laten zien hoe mooi wij zijn! Mij gaan voorop!
Hm! Hier zijn niemand om naar optocht te kijken!
Mij hebben boel veel familie thuis! Zij kijken vast graag naar onze mooie optocht!
Kom, jullie allemaal een beetje doorlopen! Mij zullen hier nog wat duwen, dan kunnen we er allemaal in!
Er zijn niemand te zien! Wij gaan hier met optocht beginnen, maar mij halen eerst trom om op te slaan!

Wij sluipen stilletjes naar wigwam om tram te pakken, aptocht moeten een verrassing blijven!
OOOOH!?
Vreselijk beest komen uit bos — met drie ogen — en spikkels en strepen! Brr — machtig eng beest!
Wij kennen geen beest dat er zo uitzien! Zijn vast erg gevaarlijk!
Jullie komen vlug in wigwam! Daar zijn het veiligst! Er zijn groot gevaar in aantocht!
Wij kunnen hier niet altijd in wigwam blijven! Wij moeten dappere jager roepen om te helpen!
Goed! Wij zullen rook seinen maken!
Wij kunnen tram niet pakken als ieder een in wigwam zijn!
DE DAPPERE JAGER ZAG DE ROOKSEINEN!

EN SNELDE TE HULP!
PUF! PUF!
Mij zagen S O S seinen! Wat zijn het gevaar?
Er kamen groot en gevaarlijk beest aan! Met drie ogen en strepen en spikkels!
Eindelijk zijn iedereen buiten zodat mij tram kunnen pakken!
Zijn iedereen klaar? Dan jullie mij volgen!
Hij zullen ons redden van groot gevaarlijk beest!
Hij zijn erg dapper!
BOEM! BOEM!
Jij niet schieten! Dit zijn mijn vriendjes!

HA! HA!
HA! HA! HA!

KLEINE HIAWATHA!!

Dus daaram willen jij verf hebben! Jij hebben jouw vader voor gek gezet! Jij brengen onmiddellijk alle dieren weer naar huis! NU, METEEN!

Het mij spijten! Mij dachten dat iedereen aptocht maai zou vinden, maar niemand vinden het leuk!

Mij brengen iedereen weer naar huis! Daar zullen zij julhe wel aardig vinden!

Maar niemand vond de bont beschilderde dieren leuk

Geen enkele dierenmoeder herkende haar vrolijk versierde kind

Zelfs moeder konijn niet

De dieren kwamen weer terug bij Kleine Hiawatha
Het zijn allemaal mijn schuld! Wat nu? Mij hebben jullie opgeschilderd!
Dus mij zullen verf er weer afhalen!
Mij zullen alle kleuren afschrabben! Jullie zijn gauw weer gewoon!
Nu is iedereen weer gelukkig en tevreden, alleen mij niet!
Moeder willen Kleine Hiawatha misschien ook niet zo in huis hebben! Mij weten niet wat er gaan gebeuren!
Vlug, Kleine Hiawatha! Opschieten! Alles staan al klaar voor jou!
Opschilderen zijn zwoor werk, maar verf er weer afboenen zijn nog zwoorder. Mij willen nooit meer schilder zijn! Het zijn veel gemakkelijker om gewoon Kleine Hiawatha te zijn! Dan jij hebben geen werk, geen moeilijkheden . GEEN BAD!

De DOLFIJN het geuzenschip waar Stevijn Costersz. van Hoorn als scheepsjongen is gekomen, is in een zeeslag tegen de Spanjolen zwaar getroffen. Tydens die zeeslag is ook Stevijns bijnaam geboren:

Hazehart

de geuzentrouw van Stevijn Hazehart

door TIM MARAN

NOU, nou, wat kregen de geuzen die avond klop! Zo moest onder meer de *Dolfijn* van kapitein Jan de Witte vleugellam uitwijken naar de dichtstbijzijnde geuzenhaven Enkhuizen. Onder bescherming van enkele andere schepen uit Hoorn kreupelde het arme schip door het nachtelijk donker. De branden aan dek waren geblust, maar ocharm, wat zag de *Dolfijn* eruit! En wat zag het volk eruit! Gerooosterd door kruitdamp en vuur, nog zwarter van woede deden de masts niet onder voor hun schip. Het eerste wat Stevijn zag toen hij van zijn bewusteloosheid bijkwam en moeizaam de ogen opsloeg, was het zwarte, verbitterde gezicht van Haan Knijpvuist. Nors beet Haan hem toe: „Lammeling, door jouw schuld zijn we de schipper bijna kwijt geraakt!" — „H-hoe...? wa-wat bedoel je?" stamelde Stevijn, die nog helemaal in da war was en erg pijn leed. „Je bent als een lafaard weggekropen onder het Spaanse kanonvuur," snauwde Haan, „en toen de mast omlaag kwam, zag je er niks van en je zou zijn verpletterd als de schipper jou niet op het nippertje had weggetrokken. Maar zelf is-ie toen door de mast geraakt en door jouw schuld leit-ie nou zwaargewond, lampit!" Later merkte Stevijn dat iedereen ervan wist

Illustratie HANS KRESSE

‚Hazehart!' scholden de maats vol verachting — Zo werd Stevijns bijnaam geboren. Stevijn Hazehart. Bij het krieken van de dag bereikten ze eindelijk Enkhuizen. Alle volk was bij de haven tehoop gelopen, maar het was geen blij welkom. De mensen zagen direct dat er iets ergs was gebeurd en dat de geuzen ditmaal duchtig klop hadden gekregen. In de loop van de dag zeilden er nog meer geuzenschepen binnen die aan de dans waren ontsprongen. Later zou ook blijken dat de vloot van Stellinghout rechtstreeks naar eigen haven was teruggekeerd, eveneens een deel van de Hoornse vloot. Ook de schepen die de *Dolfyn* hadden begeleid, voeren dezelfde dag nog weg. Want de oorlog ging verder, iedereen moest terug naar zijn post.

„Zo, jongske,' zei de gezellige jonge vrouw met de appelwangen en opgewekt glinsterende git-ogen, „jij heet Stevijn, hè? Zeg tegen mij maar Mientje, hoor!' Mien was de dienstmeid van *De Eerlijke Eenhoorn*, de herberg waar ze Stevijn hadden gebracht. Stevijn zei niets terug. hij keek niet eens. Somber en bedrukt lag hij naar de zolderbalken te staren. Er was een chirurgijn geweest, een oude strenge man in een lange zwarte jas. Hij was niet erg spraakzaam, maar had wel ongenadig harde handen, die precies de pijnlijke plekken wisten te vinden. „Au, au — hoer . " kermde Stevijn. Maar daar trok de chirurgijn zich niets van aan. Hij wikkelde Stevijns bovenlichaam helemaal in een straf verband, gaf hem een vies stroperig drankje en zei dat Stevijn een dag of drie, vier het bed moest houden. En toen was Mien dan gekomen, de blije, van levenslust stralende meid, wier kwebbel geen ogenblikje stilstond. „Nou zeg," grapte zij, „wat doe je druk? En wat trek je een opgewekt gezicht, man? Kijk es lekkere, warme kippesoep — dat lust je toch wel?' Nèèn, Stevijn lustte het niet, hij wilde niks hebben, niks babbelen — hij wilde dat ze 'm alleen lieten, helemaal alleen.

Later op de dag kreeg Stevijn hoge koorts. Hij woelde en kreunde en raakte buiten westen. Later vertelde Mien: „Nou, 't was me wat hoor, wat was jij een woesteling! Ik had moeite je rustig te houden. Zó dat ik een koud kompres op je voorhoofd had, gooide je 'm er weer af!" Wat zij niet vertelde was, dat zij bijna de hele nacht aan zijn sponde had gewaakt. Zij voelde dat het mis was met dat arme broodmagere kind. Zij zei het in de keuken: „Geloof mij nou, die jongen is erger ziek dan wij wel denken. Het zit van binnen, daar kan geen chirurgijn iets aan doen!"

„Wat zijn dat voor rare babbels?" bromde de herbergier van *De Eerlijke Eenhoorn*. „We hebben 'm opgenomen omdat 't most en de chirurgijn zei dat het alleen voor vier dagen is. Mot ik soms nog langer een bed en eten voor niks geven?" En zijn vrouw die een zuur gezicht had, bitste: „En hoor es hier, Mien, je wordt betaald om te werken en niet om je tijd aan dat jong te verdoen!" Mien zei niets, maar zij ging door met Stevijn te helpen zo goed zij kon. Zij probeerde hem met grapjes op te beuren,

gapte zelfs stiek voor hem, want het ging haar aan het hart zo stokmager als-ie was en zoals-ie erbij lag zo somber zo kapot

Maar Stevijn wilde zich niet laten helpen Er was iets in de jongen gebroken Hij had zich een lafaard getoond Door zijn schuld was de schipper zwaar gewond, had ie bijna het leven erbij gelaten Hoe zou Stevijn de anderen nog onder ogen durven te komen ..?

Toen kwam de dag waarop de chirurgijn zei „Zo, jou mankeert niks meer — eruit!" En de herbergier stond al met zijn vuisten in de zij in de deuropening en commandeerde „Kleed je gauw aan. Er is beneden werk genoeg om je kostje te verdienen!"

Zo kwam Stevijn dan weer in een gelagkamer te werken En ook deze waard zat hem uiselijk achter de broek en gaf hem bar slecht eten Bovendien leefde Stevijn in voortdurende angst dat vroeg of laat schepelingen van de *Dolfyn* zouden binnenstappen, ofschoon niemand hem ooit bezocht had, wist hij dat het schip nog in de haven lag om van een nieuwe mast te worden voorzien en opgekalefaterd te worden

Mien hield hem in het oog. In het stro van zijn slaapplaats in de stal vond hij bijna iedere avond een stuk koud gebraad, of een stuk worst, of wat eieren Hij raadde van wie het kwam, maar zei nooit dankjewel Het kon hem allemaal niets schelen. Hij at het alleen omdat hij jong was en zo hard moest werken

Op een dag gebeurde er iets wat een verandering in hem teweeg bracht De gelagkamer zat vol met Enkhuizer geuzen, die net terug waren van een succesvolle kaapvaart en het ging er weer lustig toe Stevijn had de handen vol en ook Mientje hielp met bedienen. Een ruwe geus schoid Stevijn de huid vol, omdat deze de brutaliteit had over zijn been te struikelen wat nota bene de schuld van die geus zelf was

Opeens stond Mientje naast Stevijn, de vuisten in de zijden en met vuurschietende ogen.

„Hoho, Pieter Willemszoon, weet jij wel tegen wie je 't hebt? Dit is de scheepsjongen van kapitein Jan de Witte van Hoorn!"

Pieter Willemsz. knorde „Een scheepsjongen? Wat doet ie dan hier?" — „Hij," kefte Mien strijdlustig, „is bij die zeeslag van verleden week gewond en wij hebben 'm hier verzorgd En waar z'n schip, de *Dolfyn*, nog met averij ligt, is-ie niet te beroerd om z'n handen uit de mouwen te steken, Pieter Willemszoon!"

Stevijn kreeg een kleur als een boei. Hij voelde hoe oneerlijk het was dat ie zich door Mientje in de lucht liet steken. „Scheepsjongen van kapitein Jan de Witte"!. het mocht wat! Als een slappe lafaard was-ie weggekropen; hij had door zijn schuld de schipper een ongeluk bezorgd, hij was .. En Stevijn raakte alleen maar nog erger in de war toen Pieter Willemsz bromde: „Nou, als dat zo is, moet je mij m'n grote waffel maar niet kwalijk nemen, zeuntje! Hier — vang!! .. " en daar buitelde een karrewiel van een munt glinsterend door de lucht.

Die nacht kon Stevijn de slaap maar niet vatten Wat er in de gelagkamer was gebeurd, prikte als een geniepige naald in zijn geweten Hij voelde zijn schuld nu nog zwaarder op zich wegen. Hij zag nergens meer een gat in. Aan boord terug, waar ze hem verachtten, durfde hij niet; in de herberg blijven, waar het vandaag of morgen toch zou uitkomen dat hij een lafaard was, durfde hij ook al niet, niets durfde hij meer . Hij kon nog maar één ding doen vluchten Hij wist niet waarheen, maar alles was beter dan hier te blijven . Diepongelukkig werkte Stevijn zich overeind uit het stro Nog nooit had hij zich zo door iedereen verlaten gevoeld. Tastend in de duisternis vond hij de deur Krakerig ging die open Buiten was de zomernacht, geweldig an lauw. Hij rook de zeewind Stevijn treuzelde Vluchten . net als toen de Spaanse kanonnen donderden. Vluchten uit lafheid Onwillekeurig balde hij zijn vuisten Waarom zou hij niet proberen het goed te maken? Dat zou veel flinker zijn dan weg te lopen. Maar hóé kon hij het goedmaken, tegenover wie?

Allereerst dacht hij aan de kapitein Die was door zijn schuld gewond, bij hem stond hij het ergst in de schuld. Maar wat kon ie voor de kapitein d — héla, wacht effetjes — had Haan Knijpvuist hem niet eens iets verteld over een dochtertje over wie de schipper zo in de put zat? Woonde het meisje niet in eh — o ja, in Grootebroek! De

[illegible] en al in drie jaar had kapitein de Witte niets van zijn dochtertje gehoord Wacht es, misschien kon Stevijn daar iets aan doen! De jongen gaf zichzelf een harde klets voor het voorhoofd en groot en heet begon zijn hart te bonzen.

De dag daarop, op het heetste middaguur, zat Mientje als gewoonlijk uit te blazen achter *De Eerlijke Eenhoorn* Daar zag zij Stevijn naderen

De jongen had zijn muts verlegen in de hand en hij knipperde verschrikkelijk met zijn schichtige ogen.

„Mien," zei hij, „je hebt me altijd geholpen. ."

„Zo, jongske?" zei Mien met grote ogen. „Wat mankeert jou zo opeens?"

„Ja, Mien, enne — nou wou ik je iets vragen Ik eh — ik moet naar Grootebroek. ."

„Naar Grootebroek?" Opeens stond Miens gezicht stug. „Grootebroek is Spaansgezind, daar mot jij niks mee te maken willen hebben."

Stevijn keek ongelukkig

„Zie je Mien. m'n schipper. Jan de Witte, heeft daar een dochtertje Helemaal alleen, d'r moeder is dood, zie je. En de schipper heeft al in drie jaar niks van 'r gehoord en heeft daar erg verdriet van. E en nou wou ik . "

„Jongske toch!"

Miens ogen straalden weer „Wou jij naar Grootebroek om te kijken hoe 't met het dochtertje van je schipper gaat? Dat vind ik nog es kranig van je, jij hebt het geuzenhart op de rechte plaats!"

Stevijn kreeg weer een kleur als een boei.

Maar Mien merkte niets van zijn verwarring enthousiast was zij alweer volop aan het kwebbelen:

„Maar natuurlijk help ik je! Maar we moeten erg voorzichtig zijn, want de vijand heeft overal koekeloerders en luistervinken, zelfs hier in Enkhuizen En als ze jou betrappen, dan eh nu ja, we zullen alles haarfijn uitpluizen wat jij gaat doen! Maar in Grootebroek kom je, zowaar als ik Mien heet!"

Zo, de kogel is door de kerk. Stevijn gaat proberen zich als een flinke kerel te gedragen! .. Hoe hij het er van af brengt, maak je volgende week mee!

dijes en datjes van Donald Duck

VERGIS je niet. Het dier dat op deze postzegel van Equador staat afgebeeld, is geen leeuwin, al lijkt het er inderdaad veel op maar een „poema". Hij wordt ook wel Amerikaanse leeuw genoemd. In geheel Zuid- en Midden-Amerika, alsmede in het westen van Noord-Amerika, komt hij voor. Zoals je op het plaatje ziet, is zijn staart zo lang, dat deze over de grond zou slepen als de punt niet sierlijk naar boven omgekruld was. Zijn kleur is grauwachtig tot geel en hij heeft een prachtige dichte vacht. Zijn gang is sluipend en aan zijn forse achterpoten kun je zien dat de poema prima kan springen. Hij springt dan ook heel behendig in een boom om daar overdag een slaapje te doen. 's Nachts gaat hij op roof uit.
Deze zegel komt uit een serie van 4 stuks, uitgegeven in juli 1960 ter gelegenheid van het honderdjarige bestaan van Baeza, welke stad staat aangeduid op de landkaart boven de poema

TOMMY GLIMLACH

Dat een vrolijk gezicht en vriendelijkheid overal succes hebben, ondervond Tommy Wright in Londen, die onlangs op zijn 65e jaar met pensioen ging na 46 jaar als bediende in een kruidenierszaak werkzaam te zijn geweest. Al die tijd was Tommy tegen iedereen vriendelijk of het nu de directeur of het jongste loopknechtje betrof. Iedereen noemde hem Tommy „Glimlach" en toen hij afscheid van de zaak moest nemen, werd hij door de directie met geschenken overladen, en mocht hij gratis een maand lang vakantie in een vreemd land houden.
Op deze wijze wilde de directie Tommy's glimlach rijk belonen.

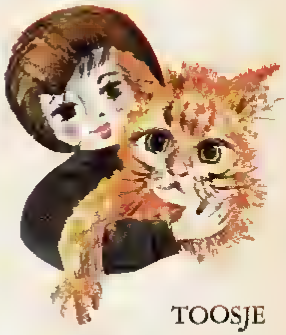

TOOSJE deed een ontdekking

Toosje komt bij een familie op visite waar ze konijnen hebben. Ze aait ze eens over hun ruggetjes en vindt dat hun pelsjes heerlijk zacht zijn.
Thuisgekomen aait ze de poes, bekijkt hem aandachtig en roept plotseling „O mams, onze poes is helemaal van konijn gemaakt!"

BADBOEKEN

Een uitgeverij in New York heeft boeken op de markt gebracht die gedrukt zijn op papier dat tegen water bestand is en met een stevig rubber kaft. Het zijn boeken om heerlijk mee in het warme bad te duiken. De eerste oplaag „Badboeken" was in 10 dagen geheel uitverkocht!

TOM POES en de SCHAT-SCHERVEN

AUW!
DAN HEB JE DIT NOG VAN ME TEGOED!
DE VAAS!
PAS OP! VANG!
DAT IS DAT! DRIE OVERGEHAALDE VLIEGEN IN ÉÉN KLAP! DAT VIEREN WE AAN BOORD MET EEN GLAS PRIK.
LATEN WE DAN DIE SCHERVEN MEENEMEN.
VLUG!
WAT WIL JE TOCH MÉT DIE SCHERVEN, TOM POES?
IK WEET HET NOG NIET. MISSCHIEN BRENGEN ZE GELUK. IN ELK GEVAL MOETEN WE EERST DE VAAS LIJMEN.

ZE ZYN AAN BOORD VAN DAT SCHIP GEGAAN, BAAS. STRAKS VAREN ZE NOG MET ONZE VAAS WEG.
DAT ZAL ZE NIET GLAD ZITTEN. KOM MEE, WE GAAN VERSTERKING HALEN!
MANNEN, DE VAAS VAN FORTUNA IS ONS ONTFUTSELD. ZE HEBBEN HEM MEEGENOMEN AAN BOORD VAN DE ALBATROS.
OAN BOREN WE DAT SCHIP DE GROND IN!
JAJA, EN DE VAAS GAAT DAN OOK DE DIEPTE IN. STOM GEKLETS!
IK HEB EEN BETER PLAN....
TERWIJL PAMPLONI EEN BOOS PLANNETJE IN ELKAAR ZET....
HÈ, HÈ, DAT ZIT WEER IN ELKAAR.
EEN OVERGEHAALO KARWEI, MENEER. EN WAT WIL JE ER NOU MEE?

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 65, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 118.131 (alleen voor post-abonnementen à / 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Nederlandse Antillen en Suriname:** / 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 96681. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** / 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
©1965 Walt Disney Productions

Mieke en Wouter
HOERA 7-0...
AHA, MEESTER... OVER EEN MINUUT IS DE WEDSTRIJD AFGELOPEN....
ONZE SCHOOL STAAT ONDER AAN DE RANGLIJST...
EINDE VAN DE WEDSTRIJD!!
EVENLATER
...EN HIERMEDE OVERHANDIG IK DE WINNAARS DEZE PRACHTIGE WISSELBEKER...
SNIF
SNIP
SNIK
...EN VOOR DE VERLIEZERS HEB IK NOG EEN TROOSTPRIJS..... EEN GROTE DOOS MILKY WAY!
DE BOFFERS....
HAD IK DAT GEWETEN!
EEN BEKER, BAH!
HOERA MILKY WAY
MMMM! HEERLIJK, HÈ?
HOE KOM JIJ AAN DIE BEKER?
GERUILD VOOR EEN MILKY WAY!
MMM! SMAK!
GEEF MIJ NOG EEN HAPJE...
Milky Way
MILKY WAY IS FIJN VOOR DE LEKKERBEK EN LATER AAN TAFEL HEB JE TÒCH NOG TREK!